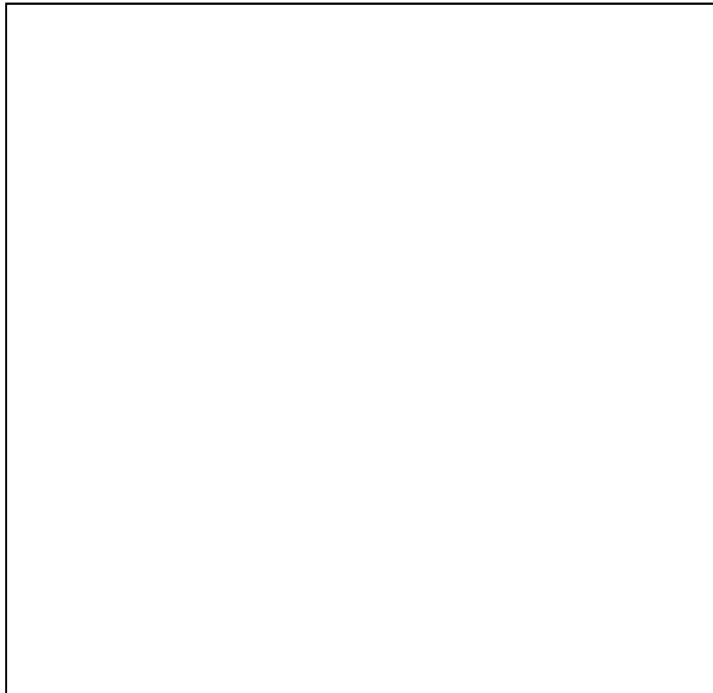

**Hoger Bewustzijn en de realisatie van het
Rijk Gods op Aarde**

Door P.F.v.d.Meer sr

Pentahof@planet.nl

www.pentahof.nl

Dit is uitgave no. 978 van het Lage
Landen Leerhuis

Datum 11-07- 2016

Inleiding

Bekijkt u aub eens de video;s over Hanneke van Dam, om te zien hoe een mens los komt van de ego-instellingen en maatschappij die daarop gebaseerd is, om belangeloos wat betreft geld en gewin anderen te helpen, met één belang om die mensen een nieuw en beter leven te geven.

Op de website van www.eyesandhands.nl

Is daar meer over te lezen en te zien.

dinsdag 10 juni 2014

Gods stem horen – Hanneke van Dam

Subtitel: Buitengewoon avontuur voor gewone mensen

Twee jaar geleden kreeg ik van iemand het boekje “Alles opgeven en rijk worden. Op avontuur met God in Mongolië”

van Hanneke van Dam. De schrijfster had de stem van God gehoord. Luid en duidelijk. Zijn opdracht: vertrek naar Mongolië (!) - zie [mijn blog](#) van 24.06.12. Mijn eerste reactie: ‘Kom op, zeg...’.

Ik heb in mijn leven zoveel gekke dingen meegemaakt. Mijn stekels gaan recht overeind staan van mensen die beweren een rechtstreeks lijntje met God te hebben. En toch, en toch. Van Dam was geen doorgedraaide malloot, maar een goedopgeleide gedragsdeskundige die een verantwoordelijke functie had bij de kindbescherming in Amsterdam. Iemand van wie verwacht mag worden dat ze onderscheid kon maken tussen fantasie en werkelijkheid.

Vorige week stuurde de uitgever, die er achter was gekomen dat ik een blog over haar eerste boek had geschreven, mij haar tweede boek ...

Geloof en religie

In het voorwoord vertelt Van Dam dat, in het kielzog van haar boek over Mongolië, mensen tijdens spreekbeurten overal en nergens allemaal met dezelfde vraag - die ik natuurlijk ook had - naar haar toe kwamen: hoe doe je dat, de stem van God horen... Vandaar dit summiere boekje waarin ze kort en helder uiteenzet welke dingen volgens haar van belang zijn om de stem van God te leren verstaan, en welke struikelblokken dat juist verhinderen. Allereerst moet je er natuurlijk voor open staan: ‘Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken’ (Hebreeën 11:6), staat er in de Bijbel. Van Dam: “... *Het hebben van een relatie met de levende God onderscheidt christenen van mensen die een dode religie aanhangen...*” en

“... Zonder deze levende relatie, zonder het horen van Gods stem, wordt ons geloof beperkt tot het onderschrijven van een serie leerstellingen waar we in het beste geval naar proberen te leven. Dat is niets anders dan religie. En religie, zelfs als deze een

christelijk voorkomen heeft, is een taaie bezigheid die geen leven brengt. Christen zijn zonder Gods stem te horen en met Hem te spreken, is als getrouwd zijn zonder met je partner te praten... ”. Ik had gelijk iets van ‘Ja, maar...’. Tegelijkertijd zag ik de documentaire ‘De onzichtbare Vriend’ van filmmaker Hans Busstra (zie [hier](#)), die warempel over precies hetzelfde onderwerp ging – maar dan meer zoals ik het geloof zelf beleefde. Een beetje toberig en moeizaam, eigenlijk. Ineens had ik mooi vergelijkingsmateriaal. Ik moest wel lachen: dat kan toch bijna geen ‘toeval’ zijn?

Dwaas

Van Dam gaat nogal luchtig om met alle spastische ‘ja maars’: *“... Het onderscheiden van onze eigen ideeën en Gods spreken vergt soms fijngevoeligheid. Ik geloof dat we hier te maken hebben met een groeiproces van toenemende herkenning. Soms zullen we ons vergissen en achteraf denken: ‘Oké, dat was gewoon mijn idee’. Wat is daar zo erg aan? Lopen leer je met vallen en opstaan... ”.*

Ze is wel iemand met ‘dromen, visioenen en profetieën’. Maar je hoeft geen charismatisch christen te zijn om iets van God te merken; zegt ze. Ik zag in de fascinerende EO-serie ‘[Op zoek naar God](#)’, de enige uitzending die ik áltijd kijk, hoe zwemster Inge de Bruijn helemaal uit haar dak ging toen ze in een kerk een vlinder ontdekte. Voor niemand heeft zo’n vlindertje speciale betekenis, maar voor haar was het een teken van God (ze is bijvoorbeeld het beste met de vlinderslag, vertelde ze). Het zoeken naar God kan volgens dit programma blijkbaar met een hoop emoties en gevoel gepaard gaan. Dat is heel normaal, want God heeft ook emoties, zegt Van Dam - ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad...’, enz. Van Dam: *“... Veel mensen zijn bang dat emoties ons kunnen misleiden. Dat is inderdaad mogelijk, maar ons verstand kan dat ook. Hoe lang hebben mensen geloofd dat de aarde plat was?... ”.* Ze heeft het over de opmerking die iedereen die gelovig wordt

geheid krijgt te horen: je moet wel een beetje nuchter blijven, hoor! Alsof wij Nederlanders zo’n nuchter volkje zijn: *“... Er zijn veel mensen die beneveld door hebzucht leningen sluiten die ze nooit kunnen afbetalen. Beneveld door lust hun huwelijk op de klippen laten lopen. Beneveld door rancune hun levensvreugde inruilen voor levenslange strijd... ”.*

Zowel Van Dam als Busstra maken duidelijk dat onze westerse ratio misschien wel de grootste hinderpaal is voor het geloof. De – overigens uitgebreid in zijn neus en oren peuterende - atheïstische dominee Klaas Hendrikse zegt in de film van Brusstra dat je je verstand zo niet op nul dan toch wel een fiks eind achteruit moet zetten wil je geloven dat het verhaal over Jezus waar is. Daar heeft hij op een bepaalde manier gelijk in – denk ik. Geloof is rationeel onverklaarbaar. Of eerder: het overstijgt het verstand, want het sluit het verstand niet uit, maar in. Het lijkt of het altijd een randje gekte met zich mee brengt. Hans Busstra laat dat trouwens prachtig zien door de wereld op zijn kop te filmen. Paulus zegt in de Bijbel vaak dat het geloof voor degenen die niet geloven ‘dwaasheid’ is. Hij heeft het over ‘de dwaasheid van de verkondiging’. ‘Wij zijn dwaas om Christus wil’ (1 Korintiërs 4). En eigenlijk vind ik dat wel een opluchting, een bevrijding: dat geloven gewoon een beetje belachelijk is.

Hobbit

Hanneke van Dam vertelt over haar christelijke opvoeding – en dat herken ik volledig:

“... Op de eerste basisschool die ik als kind bezocht, werden elke dag tijdens de pauze pakjes melk aan de kinderen uitgedeeld. De pakjes waren in de vorm van een piramide en door er een rietje in te prikken, kon je eruit drinken. Ik hield niet van melk, en zeker niet van deze schoolmelk die altijd lauwwas tegen de tijd dat hij werd uitgedeeld. De juf was echter onvermurwbaar; het pakje moest worden leeggedronken. ‘Dat is goed voor je,’ zei ze erbij. Lange tijd heb ik bij ‘Gods wil voor mijn leven’ een vergelijkbaar

gevoel gehad. ‘Hij weet wat het beste voor je is,’ hoorde ik vaak. Dat ‘beste’ stelde ik me zo plezierig voor als het drinken van de schoolmelk. Ook al kon iedereen me uitleggen waarom ik er goed aan deed deze te drinken, de smaak deed me de rillingen over de rug lopen. Veel mensen lijken bang te zijn voor dat wat God goed voor hen vindt. ‘Als ik God de vrije hand geef, stuurt Hij me vast naar Afrika. Dat lijkt me verschrikkelijk.’ Of: ‘Ik ben bang dat God me vrijgezel laat blijven als ik Hem radicaal volg’...”.

Vervolgens trekt ze het geloof in de sfeer van ‘een avontuur’. Een persoonlijke queeste. Je gaat op weg. Mét God. Náár God. Want in Zijn licht zien wij het licht, memoriseert kluizenaar Jozef van den Berg in ‘De onzichtbare Vriend’. In plaats van vervelend kan geloven een ongemeen spannende onderneming zijn. Of worden. Met God kom je tot je bestemming en word je zoals je bedoelt bent, zegt Van Dam. Want ‘Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de Heer. Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; ik zal je een hoopvolle toekomst geven’ (Jeremia 29:11). “... Ik heb nog nooit iemand gezien die ongelukkig was, omdat hij God radicaal volgde. Ik heb ook nog nooit iemand gezien die een werkelijk gevuld en vruchtbaar leven had zonder God te volgen...”. Enfin, na een tijdje lezen voelde ik me net een hobbit in ‘The Lord of the Rings’: nu pas snap ik waarom mensen dat zo’n religieus boek vinden.

Een ander mens

Wat mijzelf betreft; ik werd christen toen ik genoeg hoogopgeleiden om me heen met meewarig dédain had horen verkondigen dat geloof een vorm van escapisme was. Ik begon van de weeromstuit te denken: ‘Wat, als het nou wél waar is? ...’ (ik ben een kei in andersom denken). Zo begon mijn never-ending zoektocht. Want voor iedereen die denkt dat je er bent als je jezelf definieert als ‘bekeerd’: vergeet het maar, dan begint het pas. Wat ik van “Gods stem horen” heb geleerd, en eigenlijk overall zie gebeuren waar gezocht wordt naar de christelijke God (zie ‘[Op](#)

[zoek naar God](#)’), is dat mensen zich gaan inspannen om de Bijbel te lezen – volgens Van Dam kun je dat het beste in verschillende vertalingen doen, zodat je nog wel eens verrast zou kunnen worden door de diversiteit van de teksten, en te bidden – en dan niet van die ‘floddergebeden’, zoals zij dat noemt. Net zoals mijn dochter een keer zei dat ze zoveel in het Engels sprak en schreef dat ze op een gegeven moment zelfs in het Engels ging dromen, denk ik dat als je je doorlopend op de Bijbel concentreert, je vanzelf in de geest van de Bijbel gaat denken en handelen.

En daar word je een ander mens van, ja...

Uitgave: Gideon – 2014, 131 blz., ISBN 978 905 999 067 8, €13,50

Rechtstreeks bestellen: klik [hier](#)

Geplaatst door Evelien de Nooijer

‘God zegt dat mijn tijd in Mongolië afloopt’

Hanneke van Dam (48) zou genieten van een goed leven in Nederland en wie weet, op een dag een grachtenpand bewonen. Maar God riep haar naar het eindeloze, vaak ijzig koude platteland van Mongolië, om daar Jezus’ Naam bekend te maken.

Deze maand verschijnt Hannekes boek Alles opgeven en rijk worden, over haar leven en werk als zendeling in Mongolië. In 36 hoofdstukken beschrijft ze haar roeping, haar eerste stappen in dit immense, Aziatische land en de ups en downs in haar werk. “Het schrijven was een klus, maar ik vond het heel leuk om te doen,”

vertelt ze. “Voor mij was het ook een verwerkingsproces. Die hele periode trok als een soort film aan me voorbij. Dat was heel goed.”

Spannend vindt ze het ook, het uitgeven van zo’n persoonlijk verhaal. “Het zou veiliger zijn om net voor m’n 80e een boek af te leveren en dan ‘toedeloe’ te zeggen. Ik ben nu nog in Mongolië, zit middenin het werk. En ik moet maar zien hoe mijn leven verder verloopt. Maar ja, ik had de hele tijd met hoofdletters het woord BOEK in mijn hoofd. Toen ben ik maar begonnen.”

Absurd

Jaren geleden had Hanneke een vergelijkbare ervaring, terwijl ze haar ouderlijk huis aan het stofzuigen en intussen aan het bidden was. In haar boek schrijft ze: “Het was alsof een onzichtbare hand op me rustte. ‘Wat wilt U zeggen Heer?’ vroeg ik. ‘Ik heb de indruk dat U echt van plan bent om me ergens heen te sturen, maar ik heb geen idee waarheen. Als U een bepaalde plek voor me heeft, breng deze dan alstublieft nu in mijn gedachten.’ Nauwelijks was ik uitgesproken of één woord drong zich in lichtende hoofdletters aan me op: MONGOLIA! Verbijsterd zette ik de stofzuiger uit. Mongolië?! Hoe kwam ik daar nou op? En waarom in het Engels? Had ik dat ergens gehoord? En waar lag het überhaupt, ergens in Azië toch? Ik bad weer: ‘Heer, dit is absurd, ik weet absoluut niets van dit land! Als dit werkelijk Uw stem is, wilt U het dan bevestigen.’”

Radicaal

Hanneke vroeg God om een teken, of ze een brief uit Mongolië mocht ontvangen. Die plofte op de mat en Hanneke ging. Wie haar boek leest, raakt onder de indruk van de bijzonder duidelijke manieren waarop God soms tot haar sprak. “Vaak heel concreet,

ja. Dat was nodig om me uit mijn comfortzone te halen. Soms spreekt God met een zachte stem; je voelt dan wat je moet doen. Maar nu ging het om zoiets groots... Ik was zelf nóóit op de gedachte gekomen om naar Mongolië te gaan. Als God niet op zo’n heel radicale manier gesproken had, was het voor mij onmogelijk geweest om die stap te zetten.”

Intimiteit

Op weg naar en in dat totaal andere land leerde Hanneke wat afhankelijkheid is. “Ik heb God op een heel andere manier leren kennen. Ik kwam steeds meer in een positie van afhankelijkheid van God, waarbij ik alleen maar kon zeggen: “Oké Heer, U bent bij mij, want dit hele plan was Uw idee...” Daarin ontstond een soort intimiteit met God, en het bood mijzelf en het zendingsteam dat ik onder m’n hoede kreeg, bescherming als bijvoorbeeld lokale overheden ons wilden laten weghalen door de politie, omdat we met religieuze activiteiten bezig waren. Dan bad ik: “Heer, U heeft ons hier geroepen, wilt U dit nu ook oplossen?”

Mongolië werd voor Hanneke een groot avontuur. “Ik heb zoveel mogen zien van Gods grootheid. God heeft een enorme groei gegeven. Ik kwam zeven jaar geleden in de provincie Henti aan met een koffer en een gitaar, en nu is er een gemeente die zelf mensen uitzendt en die armen en kinderen helpt. Daar ben ik zó dankbaar voor.”

Verhalen

Hannekes werk bestond veelal uit pionieren. “Dat was gaaf. Maar ik vond het ook een hele verantwoordelijkheid dat mensen door wat ze van mij hoorden, een eerste indruk van Jezus kregen. Ik heb zo vaak gebeden: ‘Heer, helpt U me alstublieft!’ Ik maakte veel gebruik van gelijkenissen, zoals over de goede Herder en de

verloren Zoon. Die verhalen passen hier in de cultuur. En we bidden vaak dat mensen zelf God mogen ervaren. Maar begrip is soms beperkt. We hadden laatst nog iemand die kolen kreeg om op te stoken en vroeg: ‘Is Jezus daar? Wil je Hem bedanken en de groeten doen?’ Die persoon dacht dat Jezus rondliep in onze kerkzaal.”

Wonderen

Hanneke heeft het Mongoolse volk veel gebracht, maar andersom ook veel opgestoken. “In het Westen kampen we met dingen die ons geloof in de weg kunnen zitten, zoals humanisme, materialisme en rationalisme. Ik kwam in een land met alcohol, huiselijk geweld en boeddhisme, maar zonder dat rationele. De mensen hier kunnen bijvoorbeeld veel gemakkelijker in geloof aannemen dat God wonderen kan doen. Die hebben we ook meegemaakt: genezingen, mensen die tot geloof komen en bevrijd worden van verslavingen. Ik heb van de Mongoolse christenen veel geleerd als het gaat om een eenvoudig, kinderlijk geloof. Daarin zijn ze echt een voorbeeld voor mij.”

Bij zendeling-zijn, hoort afscheid nemen. Voor Hanneke het zwaarste onderdeel van de job. Toch heeft ze het idee dat haar langste tijd in Mongolië erop zit. “Ik merk al anderhalf jaar dat God tegen me zegt dat mijn tijd hier afloopt. Daar heb ik erg om gehuild, omdat ik m’n hart heb gegeven aan deze mensen. Maar ik ben hier ook gekomen met het plan mensen te trainen tot zelfstandigheid, zodat ik ergens anders ingezet kan worden. Waar dat ‘ergens anders’ is, weet ik nog niet. Maar God weet het wel, dus het komt goed.”

Hanneke is te zien in Door de wereld, zaterdagavond 23 maart 2012, Nederland 2.